

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 474/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., G., zastúpenej advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 376/2000 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 41/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2011 doručená sťažnosť spoločnosti T., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 376/2000 a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 41/2010.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla: „Na OS Svidník - odporcu v I. rade - bolo vedené konanie žalobcov S., B. a Ing. M. P., správcu podstaty úpadcu. S. s.d. B. o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. K. na LV č. 696 a k.ú. Ž. na LV č. 538 Konanie bolo právoplatne skončené rozhodnutím odporcu v 2. rade - rozsudok z 22.3.2011, ktorým potvrdil zamietavý výrok prvostupňového súdu vo veci samej, čím prvostupňový rozsudok vo veci samej nadobudol právoplatnosť dňa 21.4.2011. Celé konanie trvalo od 16.7.2000, pričom stále nie je právoplatne ukončené ohľadom trov konania.

V tomto konaní boli porušené základné ústavné práva žalobcu, čo bolo konštatované nálezom Ústavného súdu č. I.ÚS 413/08-29 zo 17.8.2009 o porušení základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Na našu sťažnosť z 26.3.2008 na priedaň v konaní listom zo 7.4.2008 uznal predseda súdu, že naša sťažnosť je čiastočne opodstatnená. ...

Nálezom zo 17.8.2009, č. I.ÚS 413/08-29 uložil Ústavný súd Okresnému súdu Svidník v konaní 6C 376/00 konať bez zbytočných priedaň. Okresný súd, ale ani súd odvolací, však tento príkaz po vrátení spisu Ústavným súdom nerešpektoval...

Prvostupňový súd sa neriadil ani ust. §180c O.s.p., keď neskúmal naliehavý právny záujem napriek opakovaným upozorneniam sťažovateľa na jeho neexistenciu, ale sa zaoberal vecou samou aj napriek právnemu názoru odvolacieho súdu v zrušovacom uznesení z 30.10.2007, č.5Co 53/06. Pritom, ak neexistuje naliehavý právny záujem, nemôže sa súd zaoberať vecou samou. Súd si mal ujasniť najprv existenciu naliehavého právneho záujmu, čo napriek opakovaným výzvam žalovaného, ale aj napriek právnemu názoru odvolacieho súdu neurobil. Týmto postupom prvostupňového súdu boli spôsobené zbytočné priedaň v konaní.

V predmetnej veci bolo súdom vydané predbežné opatrenie a odvolacím súdom potvrdené, preto aj z toho dôvodu bol súd povinný viesť konanie tak, aby nedochádzalo

k zbytočným priet'ahom, konanie viesť efektívne s jasnou koncepciou toho, čo je pre urýchlené rozhodnutie bez priet'ahov a v primeranej lehote potrebné predložiť súdu zo strany účastníkov, príp. iných osôb alebo štátnych orgánov. Súd však takto nepostupoval, ale toleroval žalobcom a ich právnenmu zástupcovi účelové neúčasti na pojednávaniach. Súd vytýčil pojednávanie, avšak nevyužil zákonné možnosti, aby sa aj uskutočnili a v podstate bez toho, aby sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom by účastníci predniesli nové skutočnosti a dôkazy, dovtedy neznáme, prvostupňový súd rozhodol tak, že žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, keď predtým dňa 4. 9.2008 rozhodol, napriek právnenmu názoru odvolacieho súdu, tak, že určil vlastníctvo žalobcu v 1. rade.

Vzhl'adom k tomu, že sa už viac ako desať rokov viedol spor o vlastníctvo a naviac bolo zriadené predbežné opatrenie, a žalovaný mal zákaz s vecou nakladať, nemohol sťažovateľ využívať svoje vlastnícke právo k veci, nemohol nehnuteľnosť odpredať a nemohol s vecou nakladať a vzhl'adom na neistotu aj do nehnuteľnosti investovať a realizovať tak svoje predstavy o jej využití k podnikateľským aktivitám. Prvostupňový súd svojim postupom porušil základné právo sťažovateľa tým, že nezabezpečil konanie bez priet'ahov a v primeranej dobe ani po tom, čo nálezom Ústavného súdu mu to bolo uložené, a znemožnil žalovanému slobodne, bez obmedzení užívať majetok. Na tento príkaz nedbal ani odvolací súd, kde bol spis od 14.4.2010 do 22.3.2011, kedy odvolací súd rozhodol. Tento čas je potrebné považovať za neprimerane dlhý aj vzhl'adom k tomu, že spor sa viedol už 10 rokov, spis bol na odvolacom súde už po tretíkrát a preto mal súd o veci prehľad.

Postupom súdu je preto porušený aj čl. 20 ods.1,4 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo vlastniť majetok a vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký obsah a ochranu. Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme. Podľa čl.1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Zbytočnými priet'ahmi v konaní, ktoré trvajú už viac ako desať rokov, súd naďalej porušuje právo na konanie bez zbytočných priet'ahov a spravodlivé prejednanie podľa čl.48 ods.2 a 4 Ústavy a čl.46 ods.1 Dohovoru.

V predmetnom konaní však súd svojimi zbytočnými priet'ahmi a neefektívnym vedením sporu porušoval a porušuje toto právo sťažovateľa. Jeho základné právo je

porušované aj v súčasnosti, pretože vec nie je ukončená, keďže nie je rozhodnuté o trovách konania, hoci spis je na OS Svidník po rozhodnutí KS Prešov už viac ako 2 mesiace...

Žiadame preto, aby v súlade s §56 ods.4 zák. č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde, priznal Ústavný súd sťažovateľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 6.000,- € vo vzťahu k odporcovi v 1. rade a 3.000,- € vo vzťahu k odporcovi v 2.rade, ktoré zodpovedá prietahom nimi spôsobeným. “

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Odporcovia v konaní vedenom pod sp. zn. 6C 376/00 porušili právo sťažovateľa T., s.r.o., G., zaručené v čl.48 ods.2 Ústavy SR a v čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov a podľa §20 ods.1, 4 Ústavy vlastníť majetok a podľa čl.1 ods.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na pokojné užívanie majetku.

Sťažovateľovi priznáva primerané zadosťučinenie v sume 6.000,- €, ktoré je odporca v 1. rade povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu a 3.000,- €, ktoré je odporca v 2.rade povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Odporcovia sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia podľa §11 ods.3 v spojení s §10 ods.1 a §13 ods.3 vyhl.č.655/2004 Z.z. každý za dva úkony právnej služby, a to, odporca v 1. rade vo výške 359,42 € a odporca v 2.rade vo výške 341,60 €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

1.A Predmetom sťažnosti je označené porušenie práv sťažovateľky zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 376/2000.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne

neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, II. ÚS 3/05, II. ÚS 87/2011).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušovanie svojich práv v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 6 C 376/2000. Namietané konanie bolo podľa zistenia ústavného súdu skončené rozsudkom č. k. 6 C 376/2000-547 z 24. februára 2010. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21. apríla 2011 vo veci samej i v nároku na náhradu trov konania.

O samotnej výške trov okresný súd rozhodoval osobitným uznesením (č. k. 6 C 376/00-571 z 15. marca 2010), ktoré dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť, prieťahy v tomto konaní však sťažovateľka v petite sťažnosti nenamietala.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Sťažnosť na prieťahy v konaní bola ústavnému súdu doručená až 20. júna 2011, t. j. v čase, keď namietané porušenie označeného práva už netrvalo.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

1.B Sťažovateľka v petite nálezu uviedla, že „odporcovia v konaní“ vedenom pod sp. zn. 6 C 376/2000 porušili právo... Sťažovateľka neoznačila konkrétny súd ani konkrétne konanie.

Z obsahu podania ústavný súd usúdil, že jeden z „odporcov“ je krajský súd a sťažovateľka namieta porušovanie svojich práv v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 41/2010.

Zo spisu okresného súdu, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 19 Co 41/2010 začalo 14. apríla 2010. Na pojednávaní uskutočnenom 22. marca 2011 krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 21. apríla 2011. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu (20. júna 2011) sa vec už na krajskom súde nenachádzala, teda k porušovaniu sťažovateľkou označených práv týmto „*odporcom*“ už nemohlo dochádzať.

2. K namietanému porušeniu základných práv na ochranu vlastníctva majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 376/2000

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd a krajský súd v dôsledku prietáhov v konaní porušili jej základné právo vlastníť majetok a právo užívať ho bez obmedzenia v nevyhnutnom rozsahu podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Možnosť porušenia týchto práv odvodzuje vo väzbe na svoje základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že ak v danom prípade nebolo konštatované porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v okolnostiach danej veci neprichádza do úvahy ani možnosť

porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2011